

— Βλέπεις τὰ μακρυνὰ βουνά ;
 — Βλέπω. Ένας σεισμός τὰ ταραίζει.
 *Ο θρήνος γέμιζε τὸ σκοτάδι, σὰ βογγητὸ ἀ-
 νέμου μέσα στὸ πένθος τοῦ δάσους.
 — *Ο άνεμος κλαίει ;
 — *Οχι. Δέν εἶναι ὁ άνεμος. *Ο ἀέρας εἶναι πε-
 θαμένος. Πνίγομαι.
 — Κ' ἐγώ. Βλέπεις ἐκεῖ κάτω ;
 — Βλέπω. Εἶν' ἕνα μαῦρο σημάδι...
 — Ένα μαῦρο σημάδι σαλεύει. Αυτό εἶναι.
 — Τί εἶναι ;
 — Αυτό εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ θρήνου. Αυτό εἶναι.
 — Τόσο μικρό ; Σὰ μιὰ φούχτα χῶμα. Κι' ὁ
 θρήνος εἶναι ἀπέραντος.
 — Ναι ἀπέραντος. Πλατύτερος ἀπ' τὸν οὐρανό.
 — Πλατύτερος. Πιο βαρὺς ἀπ' τὰ μεγάλα
 βουνά.
 — Πιο βαρὺς... Ψηλότερος ἀπ' τὰ ψηλά δένδρα.
 — Ψηλότερος.
 — Τὸ μαῦρο σημάδι σαλεύει.
 — Αυτό εἶναι. Εἶναι ἡ μαύρη πηγὴ τοῦ θρήνου.
 — Τόσο μικρό ; Σὰ μιὰ φούχτα χῶμα. Κι' ὁ
 θρήνος εἶναι ἀπέραντος.
 — Δέν εἶναι μιὰ φούχτα χῶμα. Μιὰ καρδιά
 εἶναι κρυμμένη στὸ μαῦρο σημάδι. Γιὰ κύττα ! Κάτι
 σέρνεται στὸ χῶμα σὰ φίδι.
 — Δέν εἶναι φίδι. Εἶναι μαλλιά. Τὰ μαλλιά
 σέρνονται στὸ χῶμα.
 — Κάτι χτυπάει τὴ γῆ. Τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ
 ἀσπρίζει ;
 — Εἶναι χέρια. Δέν βλέπεις ; Δυὸ χέρια γυμνά
 ποῦ χτυποῦν τὸ χῶμα.
 — Ναι δυὸ χέρια γυμνά. Τί θέλουν ἀπ' τὸ
 χῶμα ;
 — Δέν ἀκούς ;
 — Ἀκούω. *Ο άνεμος βογγάει μέσα στὸ πένθος
 τοῦ κάμπου.
 — *Οχι δέν εἶν' ὁ άνεμος. Ἡ φωνὴ φωνάζει
 κάποιον νὰ βγῆ ἀπ' τὸ χῶμα : « Ἐλα ! Ἐλα !... »
 Τὸν φωνάζει.
 — Ναι ἀκούω τώρα. Φωνάζει : « Ἐλα ! Ἐλα... »
 Τὰ χέρια χτυποῦν τὸ χῶμα. Τὰ μαλλιά σέρνονται
 χάμω. Ἡ φωνὴ φωνάζει : « Ἐλα ! Ἐλα... »
 — Καὶ δέν ἔρχεται. Γιατί δέν ἔρχεται ;
 — Δὲ θάρθη ποτέ.
 — Καὶ θὰ φωνάζῃ ὡς πότε ; Θεέ μου ! Τρέμω.
 — Θὰ φωνάζῃ αἰώνια...

— Μιὰ φούχτα χῶμα. Κι' ὁ θρήνος εἶναι ἀπέ-
 ραντος.
 — Δέν εἶναι μιὰ φούχτα χῶμα. Εἶναι μιὰ
 καρδιά... Σφίξε μου τὸ χέρι. Κάνει κρῦο.
 — Εἶναι μιὰ καρδιά...
 — Τὰ χέρια σου εἶναι παγωμένα.
 — Κρυώνω. Πῶς κρυώνω !
 — Τὰ δόντια σου χτυποῦν ἄγρια. Γιατί χτυ-
 ποῦν ἔτσι τὰ δόντια σου ; Προχώρησε νὰ φύγουμε.
 *Ἐλα κοντὰ μου.
 — *Ἐρχομαι. Τὰ πόδια μου εἶναι μολυβι.
 Προχώρησαμε μὲς στὸ σκοτάδι.
 — Σφίξε μου τὸ χέρι. *Ἐλα κοντὰ μου.
 Κρατούσαμε σφιχτὰ ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου,
 τὰ νύχια μου εἶχαν μπῆ βθεῖα στὰ κριάτα του κ'
 ἐνοιωθα τὰ νύχια του νὰ σχίζουν τὴ σάρκα μου. Τὸ
 αἷμα ἔτρεχε θερμὸ ἀπ' τὰ χέρια μας.
 — Σφίξε μου τὸ χέρι, σοῦ λέω. Τρέμω...
 Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὰ χέρια μας. Καὶ προχω-
 ρούσαμε στὸ σκοτάδι. Πηγαίναμ' ἐμπρός. Μονάχοι,
 ἐγὼ καὶ ὁ ἄλλος.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΑΡΘΕΝΙΑ

6

*Όταν ἡ τόση καλοσύνη ἐξάνη
 σάν ὄνειρο μὲς στῆς ματιῶς τὸ βῦθος,
 οἱ κρῦφοὶ πόθοι ἀναστηθήκαν πλήθος
 νὰ πλέξουν τῆς ἀγάπης τὸ στεφάνι.*

**Ἡ παρθενὰ ἄμα ὡς στὴν ψυχὴ μας φτάνη,
 σὲ δύνεται ἡ καρδιά νὰ μένη λίθος·
 γίνεται ἡ πίκρα τῆς ζωῆς μας μῦθος,
 ὡς ποῦ καινούριος πόνος νὰ σημάνη.*

**Όμως ἡ τόση καλοσύνη ἀπόσως
 μπορεῖ ποτε καὶ πόνο νὰ γεννήσῃ,
 δὲ θὰ φολιάσῃ στὴν καρδιά τὸ μῖσος.*

**Ἐσθίς, ποῦ ἡ ἀγάπη πάντα σὺς μαγεύει,
 πέτε ἂν μπορεῖ ἡ καρδιά καινὰ νὰ κλείσῃ,
 μὰ κι ἄρχισε μὲ πίστη νὰ λατρεύῃ.*

7

*Μὲ σεβασμὸ τὰ μάτια ὡς χαμηλώσῃ
 ὄποιος τῆ δὴ ἀπ' ὀμπρός του νὰ περνῇ,
 γιατί μονάχα σεβασμὸ γεννάει
 τὸ πρόσωπο, ὅπου ἡ ἀρετὴ ἔχει ἀπλώσει*

*τὸν πῶ ὀμορφὸ τῆς Ἰσίου. Μὲς στὴν τόση
 ὑποκρισία τοῦ κόσμου ὡς προσκυνῇ*

*τὴν παρθενὰ, ποὶ τὴν ψυχὴ ἐκπνέει,
 καθένος μέσα του ὀμορφιὰ νὰ νοιώσῃ.*

*Τὸ ἀγγελικὸ τὸ πρόσωπο, ποὶ φέρνει
 στὸ νοῦ τὴν ἀνθινή ὀμορφιὰ τοῦ Ἀπρίλη
 μόνο σὲ κόσμον ἠθικὸ μὲ σέρνει.*

*Κι ἄμα δειλὰ χαμογελῇ τ' ἀχέλι,
 θαρρῶ πῶς καθετὶ τρυφῶρα παίρνει
 τὸ φῶς, ποῦ ἡ καλοσύνη ἐδῶ ἔχει στείλει.*

8

*Λουλοῦδι τῆς χαρῆς κι ἂν σ' ὀνομάσω,
 πάλι γιὰ τὴν ἀγάπη μου εἶναι λίγο.
 Τὸ κάθε ὄρατο, ποῦ γύρευα νὰ φτάσω
 μὲς στὴ ματιὰ σου τώρα τὸ ξανοίγω.*

*Κι ἀκόμη ἂν δύνουμαι στὸ νοῦ νὰ πλάσω
 τὴν εὐτυχία, ποὶ μ' ἐσθὲνα ὀμίγω,
 ὅμως μὲ τί μπορῶ νὰ παρομοιάσω
 τὸ χάρισμα τοῦ μοῦθου ; ν' ἀνοίγω*

*τὴν σιδερόκλειστη τῆς γνώσης θύρα ;
 Καλύτχος ἐγὼ ! ποὶ ἀπ' τῆς ματιῶς σου
 τὸ θεῖο φῶς δύναμη τέτοια πήρα,*

*ὅπου ὀδηγῶ τὸ νοῦ πέρα ἀπὸ τῆς ζήσης
 τὴν πρόσκαιρη σοφία. Στὸν ἔρωτά σου
 βρήκα τὸ μυστικὸ κλειδί τῆς φύσης.*

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ

ΓΥΦΤΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Εἴτανε νύχτα· ὁ βορῆς ἐκεῖδ' τὸ βράδυ μανιά-
 ζε ἕνα γύρω· κ' ἐγὼ ἀνάλεσο τοῦ κάμπου· καθάλα
 στὸ γάδαρό μου μὲ μόνους σύντροφους δυὸ γαφύρηδες
 κοίταζα πῶς νὰ φτάσω τὸ γρηγορώτερο στὴν πόλη.
 *Ἡμουνα νιοφερμένους στὴν Ἀΐγυρτο· τὴν ἀραβικὴ
 καλὰ, καλὰ, δέν τὴ μίλαγα· μὰ ξεχώριζα καὶ τ
 λέγανε· ἐκεῖνοι νομίζοντας πῶς δὲ νοιώθω
 — «Τὸ Χάσαν τὸν ἀδερφό μου θὰ τὸν γνώρισε»·
 πῆθανε.
 — Πέθανε ; ζωὴ σὲ λόγου σου.
 — Νὰ ἐλεῆσῃ ὁ Μοχαμέτης τὴν ψυχὴ του.
 — Εἴταν καλὸς ἄθρωπος ὁ μακαρίτης· καὶ πῶς
 τόσο ἄξαφνα ;
 — Ἀπὸ τσίμπημα σκορπιοῦ.
 — Κ' εἴταν καὶ παντρεμένος, θαρρῶ.
 — Ναι ἀφίνει καὶ δυὸ κορίτσια· τὸνα δέκα χρο-
 νῶ καὶ τ'ἄλλο δεκατεσσάρω. Ἄχ ! ὄρα μαύρη. Μὰ
 ὄχι, δέν πῆθανε ὁ ἀδερφός μου.
 — Μὰ τὸν προφῆτη, δὲ σὲ καταλαβαίνω.

ὅταν ἀπὸ τάνοιγμένο παραθυράκι τοῦ βαγονιοῦ, εἶδε
 ἀπὸ μακριὰ τὴ Μοιρίτα καὶ τὸν Ἀντρέα ποῦ τὴν
 προομιάνανε στὸ φιχτίμι τοῦ Πλ... , γιατί ἐρχότανε
 ἡ Κατινούλα μὲ τὴν Ἀγγελικὴ ἀπὸ τὸ Μπ... , μον-
 νάχες οἱ δυὸ τους στὸ χῶρισμά τους τὸ πολυσυζητη-
 μένο. Δίκιο εἶχε καὶ πάλι ὁ κ. Σεβιλᾶς. Τὸ ταξίδι
 διασκεδάσει τοὺς ἀββῶστους. *Ἐκείνη ποῦ στὴν Κλι-
 νικὴ μιλοῦσε ἀκόμη μὲ κάποιον κόπο, δέν ἔπαθε
 τώρα ἡ γλωσσίτσα τῆς νὰ τρέχῃ βροχνιασμένη σὰ
 φτάσανε, τόσο μορολογεῦσε καὶ γελοῦσε καὶ δέν τέ-
 λειωνε. Ἡ ὄρεξή τῆς, ἐρεῖτη θεριοῦ, ποῦ ἔλεγε ἡ
 Ἀγγελικὴ. Τί δέν ἔφαγε στὸ τραῖνο ; Καὶ τὰ μά-
 γουλά τῆς ὀλοκόκκινα, παχιά παχιά καὶ στοργυ-
 λωμένα. Τί τὰ θές ; Ἀναστημένη. Κοίταζε τὴ Μοι-
 ρίτα, κοίταζε τὸν Κύριο, καὶ θάρρει πῶς ἀπὸ τὰ
 μάτια τους τῆς κατέβαινε στὰ σπλάχνα ζωὴ. Σ'
 ἀφτὸ ἴσως καὶ νὰ μὴν ἔκανε λάθος ἡ Κατινούλα· τὸ
 εἶχε μέσα του ὁ Ἀντρέας θέληση γερή, ἀκλόνητη
 θέληση, νὰ βάλῃ τὰ δύνάτα δυνατά, νὰ περατώσῃ
 τὸ ἔργο του, νὰ τὴ γλυτώσῃ ὀλοτελα τὴν Κατι-
 νούλα.

Δίχως εἰρωνεία θὰ τὸ ποῦμε· γιὰ νὰ τὸ κατα-
 φέρῃ ὁ Ἀντρέας, ἀναγκάστηκε νὰ παλέψῃ μὲ τοὺς
 γιατροὺς τοὺς ἴδιους, καὶ τὸ κατάλαβε, μόλις ποῦ

πάτησε στὸ Πικρίσι. Τῆς πρῶτες μέρες, πηγαίνανε
 τὰ πράματα βολοῖ. Τὴν κεριακὴ βράδι, σὰ φτάσα-
 νε σπιτί, ἔμπασε ἀμέσως τὴν Κατινούλα στὴν τρα-
 πεζαρία, γιὰ νὰ πάρῃ ἀέρα ἡ φαντασία τῆς μὲ τὴν
 ἐλπίδα πῶς νὰ, καὶ θὰ σερβίρῃ ἀκόμα σάν καὶ πρί.
 Στὸ σημειωματάρι του, ὅπου προτοῦ πλαγιασθῆ ἔβα-
 ζε τὰ καθέκαστα τῆς μέρας, ἔβαλε καὶ τὴν ἀκό-
 λουθη σημειωσοῦλα γιὰ τὴν ἀββῶστη· «Γιατρεμένη.
 Πλυτωμένη». Τὴ δευτέρα, μὲ προθυμιά μεγάλη, ἔ-
 στειλε τοῦ κ. Σεβιλᾶ χίλια διακόσια φρ. χρ. — γιὰ
 τοὺς κόπους του — καὶ λιγάκι πῶ ὕστερα ἑξακόσια
 φρ. χρ. τῆς Βιχτώριας γιὰ τὴν Κλινικὴ, ἕνα μῆνα
 καὶ παραπάνω ποῦ καθῆσε ἡ Κατινούλα, ἡ Ἀγγε-
 λικὴ κι ὁ ἴδιος. Μαζὶ, χίλια ὀχτακόσια φρ. χρ. ποῦ
 τοῦ κόστισε ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀθρώπου, ἐνῶ λογαρίαζε πῶς
 στὸ Πικρίσι θὰ τοῦ κόστιζε τὸ χειροῦργημα ἕξη χι-
 λιάδες φρ. χρ., χῶρια τὰ ἔξοδα τῆς Κλινικῆς. Κ'
 ἔπρεπε ἀκόμη, ὅπως εἶδαμε, νὰ βρῇ χειροῦργο νὰ
 θελήσῃ νὰ κάμῃ τὸ χειροῦργημα.

Λοιπὸν τὸ κέφι τοῦ ὁ κ. Ἀντρέας ποῦ τὰ κα-
 τάφερε τόσο λαμπρά, τόσο ταχτικά, καὶ δέν τοῦ ἀ-
 πόμνησκε τώρα παρὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀνάβρωση
 τῆς Κατινούλας. Τὴ σηκῶσανε τὴ δευτέρα, τὴ ση-
 κῶσανε τὴν τρίτη, ἔντεκα τοῦ Ἄη Δημήτρη, τὴ ση-

κῶσανε καὶ τὴν τετάρτη. Ἔλεγε μάλιστα ἡ Ἄννα
 πῶς ἀχαμνὸ δὲ θῆτανε νὰ τὴν ἀφήσουνε τάπογεμα
 στὸν μπαξέ, μὲ τὴν καλοκαιριά καὶ μὲ τὴ ζέστη,
 ἀφροῦ τῆς τὸ παραγγέλνανε καὶ στὸ Μπ... νὰ δου-
 λέβῃ τὸ πλεμόνι τῆς στὴν καθάριο τὸν ἀέρα. Ὁ
 Ἀντρέας, ποῦ τὰ παθήματα πῶς τῶρα τοῦ γεννήκα-
 νε μαθήματα, εἶχε καταντήσῃ ἀκόμη πῶ μεθοδικός,
 πῶ γεωμετρικός ἀπὸ πρῶτα κ' ἡ γεωμετρία του
 ἀρχίζε νὰ μετρᾷ μὲ τὸ διαβήτη τὰ καθέκαστα τῆς
 ὑγείας. Προσεχτικὸς, τί νὰ τὰ μασοῦμε ; ὅσο φαν-
 τάζεσαι. Γι' ἀφτὸ τύχαινε κίβλας νὰ τὸν περγελοῦνε
 σπιτί μιὰ σταλιά. Δέν τοῦ ἔστρεγε διόλου ὁ μπα-
 ξές. Μὰ τί νὰ πῆ ; Μπορεῖ πάλι νὰ τῆς εἶναι καὶ
 χρῆσιμο, νὰ τῆς εἶναι τὸ ὑπαιθρο ἀναγκαῖο. Ὑπαι-
 θριάστηκε ὅμως φαίνεται μὲ τὸ πικραπῶνα. Ἦρθανε
 καὶ βίζιτες. Τὴν ὄρα τοῦ δειλινοῦ, τέσσερις ἡμισυ,
 φοβερά κουρασμένο τὸ κορίτσι. Τὴν ἀβριανή, τὸ βρά-
 δι, δεκτρεῖς, ἡ θερμοκρασία 38°2. Τί τρέχει ; Τὸ
 κρῦο ἢ τίποτις ἄλλο ; Τῆς πονοῦσε ἡ πληγὴ τῆς,
 καὶ τὸννοιωθε. Ἴσως κ' ἡ θέρμη ἀπὸ καῖ. Συνηθίζου-
 νε οἱ χειροῦργοι, κατόπι ἀπὸ τὸ κόψιμο, νὰ δένουνε
 ἀπὸ μέσα ἀποκομμένο τὸ μέρος, εἰδημὴ ἐννοεῖται
 θάρρει ὀλοένα τὸ αἷμα. Τὰ δεσμάτα, ὁ κ. Σεβι-
 λᾶς τῆκανε μὲ κλωστίτσες μεταξίνιες, κ' ἔτσι, μὲ

